

Uit het leven

Door Peter Brusse

Miep en Moppie, neushoorns

Nico van Strien wist alles van de Sumatraanse neushoorns. Hij zwierf samen met zijn vrouw Tineke vijf jaren door het oerwoud en identificeerde aan de hand van de voetsporen 39 soorten.

Nico van Strien, op 7 februari op 61-jarige leeftijd overleden, gold als een van 's werelds meest gezaghebbende kenners van de Aziatische neushoorn, met name van de met uitsterven bedreigde Sumatraanse neushoorn. Vijf jaar lang zwierf hij, samen met zijn vrouw Tineke, door onherbergzaam oerwoud in Sumatra. Hij legde 3.816 km te voet af, hakte paden door het struikgewas, trotseerde tijgers, olifanten en beren, maar zag slechts drie keer een neushoorn: een keer een moeder met kind, twee keer slechts de staart van het weggrennende dier. Soms dacht Tineke: 'Waar doen we het allemaal voor?' Maar hij hield vol. John Lukas, de president van de International Rhino Foundation, zei: 'Zonder twijfel konden de Sumatraanse en Javaanse neushoorn overleven dankzij Nico's grote kennis, passie en visie.' Hij maakte gipsafdrukken van voetsporen en kon zo 39 soorten identificeren, die hij namen gaf als Miep en Moppie. Hij kon leven op bessen en planten, maar was ook de levensgenieter die zijn eigen bier en wijn maakte. Hij legde de laatste hand aan een uitgebreide atlas van zoogdieren in Zuid-Oost Azië; waarvoor hij gebruik maakte van zijn unieke verzameling reisverhalen van missionarissen, ontdekkingsreizigers en ambtenaren. Hij zette zich in voor het behoud van de tapir in Maleisië en bestudeerde de vleermuis in Malawi.

Hij was een getalenteerd schilder en tekenaar en liep vrijwel altijd - ook in het oerwoud - op teenslippers of blote voeten.

Hij werd geboren in Etterbeek, België, waar zijn vader, een boerenzoon uit Zeeland, werkte voor een zaadveredelingsbedrijf, zijn moeder was lerares. Zij verhuisden naar Enkhuizen. Op zijn 17de ging hij biologie studeren aan de VU, be-

studeerde de kiekedief en kwam terecht op de afdeling Natuurbeheer van de Universiteit van Wageningen. Iemand vroeg of hij belangstelling had voor de Sumatraanse neushoorn, een kleine, harige neushoorn, die in tegenstelling tot de

der met kind, twee keer slechts de staart van het weggrennende dier. Soms dacht Tineke: 'Waar doen we het allemaal voor?' Maar hij hield vol. John Lukas, de president van de International Rhino Foundation, zei: 'Zonder twijfel konden de Sumatraanse en Javaanse neushoorn overleven dankzij Nico's grote kennis, passie en visie.' Hij maakte gipsafdrukken van voetsporen en kon zo 39 soorten identificeren, die hij namen gaf als Miep en Moppie. Hij kon leven op bessen en planten, maar was ook de levensgenieter die zijn eigen bier en wijn maakte. Hij legde de laatste hand aan een uitgebreide atlas van zoogdieren in Zuid-Oost Azië; waarvoor hij gebruik maakte van zijn unieke verzameling reisverhalen van missionarissen, ontdekkingsreizigers en ambtenaren. Hij zette zich in voor het behoud van de tapir in Maleisië en bestudeerde de vleermuis in Malawi.

Hij was een getalenteerd schilder en tekenaar en liep vrijwel altijd - ook in het oerwoud - op teenslippers of blote voeten.

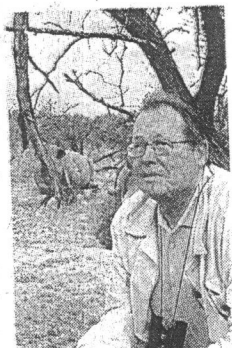
Hij werd geboren in Etterbeek, België, waar zijn vader, een boerenzoon uit Zeeland, werkte voor een zaadveredelingsbedrijf, zijn moeder was lerares. Zij verhuisden naar Enkhuizen. Op zijn 17de ging hij biologie studeren aan de VU, be-

Nico van Strien
1946-2008
Bioloog

studeerde de kiekedief en kwam terecht op de afdeling Natuurbeheer van de Universiteit van Wageningen. Iemand vroeg of hij belangstelling had voor de Sumatraanse neushoorn, een kleine, harige neushoorn, die in tegenstelling tot de grotere Javaanse neushoorn twee hoorns heeft. Hij las er alles over en koos het immense reservaat Gunung Leuser bij Atjeh als werkterrein. Zij woonden in een hut zonder water en elektriciteit, drie dagen lopen van de bewoonde wereld. Hij bleek een geboren woudloper, kende de gevaren en Tineke was nooit bang. Nico slaagde erin aan de hand van de voetsporen de neushoorn te beschrijven. In Sumatra leven nog maar 200 tot 250 neushoorns. Stropers verkopen de hoorns als aphrodisiac en medicijn.

Na vijf jaar werd hij docent aan het Trainingsinstituut voor Natuurbeheer in Bogor op Java en trok hij met studenten de bossen in. Hij was geliefd bij wetenschappers, dragers op expeditie en ambtenaren op ministeries.

Hij promoveerde in 1985 en ging als zoöloog naar de universiteit van Malawi. Hij raakte er gefascineerd door vleermuizen die hij bij honderden ving, beschreef en losliet. Azië en de neushoorn bleven trekken, het gezin ging naar Doorn. Als coördinator Azië van de International Rhino Foundation reisde hij veel, verzamelde hij gelden in en zette in Sumatra in het oerwoud een zelffontworpen 'breeding station' op, waar nu vijf neushoorns de kans krijgen hun plicht te doen. Nico sloeg zelf elke paal in de grond. Ook zijn oudste zoon werd bioloog, de tweede studeert geologie. Hij was een gedreven, maar bescheiden man en verzamelde meer dan vijfhonderd neushoornbeeldjes.

Nico van Strien
1946-2008
Bioloog